

De af indenrigs- og boligministeren stillede ændringsforslag var tiltrådt af hele udvalget, herunder også retsforbundets repræsentant, som stillede ændringsforslag om, at paragraffen om udstedelse af statsobligationer til dækning af udgifter vedrørende modernisering af sindssygevesenet skulle udgå. To af udvalgets medlemmer, *Søren Andersen* (V) og *Qvist Hansen* (S) var imidlertid ikke tilfredse med den ordning, man var nået til for Brønderslevhospitalets vedkommende, hvilket sidstnævnte understregede ved at afholde sig fra at stemme om lovforslaget som helhed.

Ved lovforslagets 2. behandling i folketinget udtalte *Qvist Hansen* bl. a.:

„Jeg er som medlem af kommissionen gået ind for, at det, der er skitseret og projekteret her på Sjælland, er nødvendigt og i høj grad påkrævet; det erkender jeg. Men det nordjyske sindssygehospital, der i sin tid var resultatet af en anden kommissions betænkning, er lige så nødvendigt og lige så påkrævet, og tiden er nu inde til, at man får løst de opgaver, som dansk sindssygeforsorg skal løse. Dog vil jeg have lov at sige, at hvis det skal være god coutume i den danske rigsdag, at når blot sagkundskaben og embedsmændene stritter tilstrækkeligt imod det af rigsdagen engang vedtagne, så er man villig til at ændre det og imødekomme deres ønsker, endog på trods af to vedtagelser — det, der her er sket —, er det ikke tilfredsstillende for mig og sikkert heller ikke tilfredsstillende for ret mange andre, og jeg vil da også forbeholde mig min stilling og undlade at stemme ved de afstemninger, der kommer.“

Søren Andersen fremsatte ligeledes på egne vegne nogle udtalelser, hvoraf gengives:

„Hele sindssygeforsorgen og patienternes behandling er i disse år i støbeskeen. Der er udsigt til, at den videnskabelige forskning på dette område vinder nyt terræn. Det kunne derfor aldrig falde mig ind at sætte mig imod påkrævet modernisering og udbygning af vor sindssygeforsorg. I forbindelse med befolknings-tilvæksten betyder det, at vi i de kommende år skal bygge en række nye hospitaler og plejehjem.

Jeg gav derfor også ved første behandling tilslutning til hospitalsbyggeriet ved Glostrup, Ballerup, Maaløv m.m., dog med den klausul, at der mindst måtte være samtidigt i det sjællandske og det nordjyske hospitalsbyggeri, men at det efter de mange år, loven af 1947 havde ligget upåagtet hen, var naturligt at begynde i Nordjylland. Jeg var ikke ene om at udtale og mene dette, og jeg vil fastholde, at det var det standpunkt, der bragte skred i sagerne. Nu måtte der gøres noget, nu kunne man ikke komme udenom at realisere tanken om et hospital ved Brønderslev. Det er alvorligt nok, at det to gange vedtagne lovforslag ikke er ført ud i livet. Selvom hospitalet bliver mindre, end jeg